

Jurij Kobe (desno) in Rok Žnidaršič pred gledališčem in v njem (Marko Vanovšek)

Arhitektura in arhitekta na pravem mestu

V Lutkovnem gledališču Maribor so se včeraj z Jurijem Kobetom in Rokom Žnidaršičem veselili Plečnikove nagrade

PETRA VIDALI

V ponedeljek sta arhitekta prejela Plečnikovo nagrado, včeraj sta prišla v Lutkovno gledališče Maribor (LGM), na svečano tiskovno konferenco ob priložnosti najvišje slovenske nagrade za arhitekturne dosežke. Ker je bila prenova končana leta 2010, bi jo, zdi se, pričakovali že lani, vendar ponovna pozornost stavbi v času, ko se je uporabniško res že razcvetela, ne škodi. Nič ni zamujeno, je zdaj mogoče reči, tudi samo distanciranim opazovalcem arhitekturnega dogajanja je bilo ves čas jasno, da ta arhitektura ne more ostati spregledana.

Na podelitvi nagrade v Ljubljani je minister Žiga Turk pogumno ustrelil, da v Sloveniji v zadnjih letih ni bilo ambicioznih arhitekturnih projektov (ne ve se, kdo mu je napisal govor), na

prireditvi v Mariboru pa sta podžupan Mestne občine Maribor (MOM) in arhitekt Tomaž Kancler ter mestni arhitekt Stojan Skalicky trdila nasprotno: MOM kot naročnik in investitor se lahko pohvali v zadnjih štirih letih s tremi pomembnimi odličji za arhitekturne projekte, ob LGM še s prenovo Vetrinjskega dvora in s studentsko brvjo, za pomembne nagrade pa sta bila nominirana še stadion in trg Leona Štuklja. Jurij Kobe ni izpostavljajl samega sebe, poudaril je pomen same odločitve za prenovo stavbe, ki je bila več kot 200 let "izven svoje funkcije", in pomen timskega, orkestralnega dela. Rok Žnidaršič se je spomnil "kompliciranih reči", spopadanja s situacijami, ki projekt niso bile predvidene. "Veliko ljudi se je moralo v ključnih trenutkih pravilno odločiti," je rekel.

Direktorica LGM Mojca Redjko je opisala, kako je bilo gledališče kot uporabnik od začetka vključeno v projekt prenove in kako je sprememba "forme" vplivala na vsebino gledališča. Tako kot Jurij Kobe je poudarila neprecenljiv pomen dejstva, da je bil pripravljen investitor toliko vložiti v "projekt za otroke".

V "učilnici" gledališča, prostoru torej, ki je namenjen pedagoškim in drugim priložnostnim dejavnostim, je bilo slovesno in prijetno. Lutkovno gledališče res živi in tudi pogostih obiskovalcev se, se zdi, vedno znova dotakne decentna lepota kompleksa. Ko so nam včeraj projicirali še fotografije ruševin pred obnovo, na katere smo skoraj že pozabili, se je zdelo toliko bolj neverjetno. Mestna občina si (seveda v primernem vrstnem redu, po arhitektih, komisiji, ki je izbrala njun projekt ...) zasluži priznanje za ambiciozno zastavitev. Seveda pa obstaja še druga plat medalje - ob slavilni refleksiji arhitekturnega projekta v naši Arhitekturni besedi pred štirinajstimi dnevi (članek je tako rekoč napovedal Plečnikovo nagrado) je v redakcijo poklical eden od tako imenovanih podizvajalcev, ki mu oziroma njegovemu podjetju MOM dolguje 80.000 evrov, skupna dolžniška vsota pa je več kot trikrat tolikšna. O tem bo gotovo potrebno še kaj reči, o tem bo treba vprašati tudi kakšnega podžupana, vendar se včerajšnja priložnost ni zdela prava. Arhitekta sta svojo nalogo opravila vrhunsko in to je bil njun dan.